

EN NY TID

De åker till jobbet i sina bilar,
ser du dem, min vän.
De säger att arbetslöshet är ett hot
mot vår kultur, min vän.
Det groor en revolution någonstans,
kanske inte hos oss men i allt.

Lyssna bara på fåglarna,
hör vad de har att säga oss.
Vill de överleva denna tidsålder,
kommer de att födas om på nytt?
Ska vi alliera oss med livet, min vän,
eller med ingenting alls?

Det är dags att välja stegen, vän,
det är dags att lyssna på trädens folk.
Går det att läka sjuka sår?
I det dags att samla korten igen,
är vi värda nog, en ny grv?

Vår kära planet har svårt med oss
men hon vinner dock alltid över de som härskar.
Så slut dig till träden, min vän
och bli ej rädd när jorden börjar skälva.
Bli ej rädd när vi lämnar det vi trodde fanns till
för vi träder in, min vän, i en ny tid.

EVIGHETENS FORM

Jag får från ett fyrkantigt mönster
ty evigheten form är rund.
Jag vet att det är bra, det är här jag vill va'
och inget ska mig längre frustrera.

Det vi egentligen söker,
det har ingen begränsad form.
Bara det vi själva konstruerar,
formas och rutas in.

En stad såväl som ett kretskort,
överallt syns raka linjer.
Där borta står ett fyrkantigt hus,
det är ju sånt som skymmer vårt ljus.

LEFT I SILENCE

The sun is going down
to leave us with the moon.
We are left in silence again.
Together we are alone.
Don't be afraid, my friend,
sleep to night.

The day is like the life,
you loose what you got.
But something, you will never loose,
the morning is here, soon again.

Don't be afraid of the darkness,
your soul is free.
The death is also the life,
the light is always somewhere.

OPEN YOUR EYES

Open your eyes.
You will find a room
without no walls.
Where have you been
these lifes.

Transcendental dimensions.
Let you fly
so far.
You are coming home

VÅR VÄG

Som liten, man levde
i dröm och vision.
Man såg allting så klart,
man visste livets svar.
Men vi formas utav tiden,
vi skolas till att förstå.
I vetenskapernas termer
blir kärlek till matematik.

Vi glömde något viktigt, min vän,
att allting hänger ihop
och att det vi ser och skriver ner
är bara det vi tror.

Vi placeras ut i livet,
vi ges en roll,
ibland ganska långt ifrån
det vi en gång trodde vi var.
Vi får våra egna barn
som lär sig att gå
på den stig vi själva vandrar,
var ifrån och till, vi aldrig vet.

För de som levde imman oss,
de bestämde vår väg
och är ett misstag gjort,
är det svårt att rätta till.
Men vi glömmmer då ganska lätt
att nu är här som då.
Det enda som skiljer är tid
men vår dröm är ändå nu.